

Фикҳ 181-дарс. Намознинг сифати

19:01 / 14.04.2022 3325

هَٰؤُلَاءِ يَتَمَحَّشُونَ بِمَا هُوَ بِأَسْأَمٍ، وَأَبْلَاؤُهُمْ هَلْ دَمَّ الْبَرِّكَ عَوْرَشًا لِدَارًا إِذِ افْتَأْتُوا بِكُنْمِ إِذْ أَحَاهِي دَيْغَفَرْتُ أَرْمَلًا

أَوْبُةً أَرْقُلًا أَلِئِي سِرَافِلًا بَوْلًا وَأَعْدِبُ بُوْشَمَ الْوِئْمِ طَعَتِ يَلَعَلَّ دَامَ لِكُبُ زُوجِي وَتَفِي هَبَّوْ رُدُّعِبِ الْإِ

مَآيِ قَلُّكَ يَفْ أَوْ رَدَّصَ يَلَعُ غَضْتُ أَرْمَلًا وَهَتَّ رُسَّ تَحْتِ هَلْ أَمَّشَ يَلَعُ هَنِي مَيَّ غَضِي وَنُيْدِي غَلَّ تَارِي بَبُكَتَ نَبِيَّوْ عَوُكُرُلَا قَوْمًا يَفْلُسُ رِي وَنُونُ سَمَّ رُكْذِهِ يَف

نَعُ هَرَّحُ وَيَّوْ قُوبُ سَمَلًا هَلْ وُقِّيَ فِئْءَانَّ ثَلَلِ أَلَا قَوْلًا دَوَّعَتِي وَوَجَّوِي الْوَيْنُ ثِيَّ مَثُ أَرْقِيَّ مَثُ نُهُرْسِي وَرُوسَلِ أَوْحَاتِ فَلَ نَبِيَّ بَالِ يَمَسِّي وَنُيْدِي غَلَّ تَارِي بَبُكَتِ يَلَعُ هَيْدِي دَمَّ عَيَّوْ، أَضْفَاخُ عَوُكُرُلَا رُبَّ كَيْ مَثُ مَوْمُ أَمَلَاكُ أَرْسُ نَمَّوِي وَحَاتِ فَلَ أَسْأَرَسُ كُنْمِ الْوَعْفَارِ رِيغُ، هَرَّهَطَا طَسَابُ، عَبَّاصَا أَجْرَفُمُ هَيَّ تَبُكُرُ

دِي مَحَّتَلِبًا وَامَامِلًا هَبَّ يَفْتَكِّي وَهَسَّ أَرْعَفَارُ عَمَّ سِيَّ مَثُ هَانَدَا وَهَوْ، أَثَالَتْ حَبَّ سِيَّوْ غَضَّ يَفْ، دُجَّ سِيَّوْ رُبَّ كَيْ مَثُ، أَيَّوْتَسُمُ مَوْقِيَّوْ. أَمَّ هَنِيَّ بَدْرَفَنُ مَلَا عَمَّ حَيَّوْ، مَتَّوْمَلَا هَيَّ غَبَّضُ أَيُّ دَبُّمُ هَيَّ فَكَ نَبِيَّ هَجَّوْ غَضِيَّ مَثُ، عَبَّاصَا أَمَّضُ هَيْدِيَّ مَثُ، هَيَّ تَبُكُرُ وَهَوْ أَثَالَتْ حَبَّ سِيَّوْ، هَلْ بَقُولَا وَحَنَدُ هَيَّ لَجَّرَ عَبَّاصَا أَوْجُومُ، هَيَّ ذَخَفُ نَعُ هَنُطَبِ أَيَّ فَا حَمَّ هَانَدَا.

يَلَّصُّي نَمْرَهَطَا يَلَعُ وَهَيَّ لَعُ هَتَّهَبَّجُ رِقَّتْ سَتَّوْ، هَمَّ حَحَّ دَجَّيَّ عَيَّ شَلُّكَ يَلَعُ زُوجِي وَمَآخِزَلَا يَفْ هَتَّالَّصَّ

тутади ва бошини кўтариб ҳам, тушириб ҳам юбормайди. Уч марта тасбеҳ айтади. Бу энг ози. Кейин бошини кўтаради ва «Самиъаллоҳу лиман ҳамидаҳ»ни айтади. Имом шу билан кифояланади. Иқтидо қилувчи «Роббанаа ва лакал ҳамд»ни айтади. Якка намозхон иккисини жамлайди.

Сўнгра тўғриланиб, тик туради. Кейин такбир айтиб, саждага йиқилади. Олдин икки тиззасини, кейин бармоқларини жуфтлаган ҳолда икки қўлини қўяди. Кейин чиғаноқларини керган ва қорнини икки сонидан ажратган ва оёқ бармоқларини қиблага қаратган ҳолда икки қўлининг орасига бошини қўяди. Уч марта тасбеҳ айтади. Бу энг ози.

Ҳажми бор ва устига пешонаси ўрнашадиган ҳар бир нарса устига сажда қилиш жоиз. Шунингдек, издиҳомда намоз ўқиётган шахснинг орқасига ҳам. Аёл киши пасайиб, қорнини икки сонига теккизади.

Кейин намозхон такбир айтган ҳолида бошини саждадан кўтаради ва хотиржам ўтиради. Сўнг такбир айтиб, хотиржам сажда қилади. Кейин такбир айтиб, бошини, кейин икки қўлини, кейин икки тиззасини ерга суянмаган ва ўтирмаган ҳолда кўтаради.

Иккинчи ракъат биринчига ўхшайди. Лекин унда сано, «аъуuzu»ни айтиш ва қўл кўтариш йўқ. Уни тамом қилгач, чап оёғини тагига қилиб, унинг устига ўтиради. Ўнг оёғини, бармоқларини қиблага қаратган ҳолда тик туттади. Икки қўлини ёзиб, бармоқларини қиблага қаратган ҳолда икки сонига қўяди.

Аёл киши икки оёғини ўнг тарафдан чиқариб, чап думбаси билан ўтиради. Кейин Ибн Масъудга ўхшаб ташаҳхуд ўқийди. Унга ҳеч нарсани зиёда қилмайди.

Аввалги икки ракъатдан кейинги ракъатларда Фотиҳани овозини чиқармай қироат қилади. Агар тасбеҳ айтиб, сукут сақласа ҳам жоиз.

Сўнгра худди аввалгига ўхшаб ўтиради ва ташаҳхуддан кейин Набий соллаллоҳу алайҳи васалламга салавот айтади. Кейин одамлардан сўрамайдиган нарсалар ила дуо қилади ва ўша ердаги одам ҳамда малакларни ният қилиб, ўнг ва чап тарафларига салом беради.

Иқтидо қилувчи ён тарафда бўлса, (саломининг) бирида, тўғрисида бўлса, иккисида ҳам имомни ният қилади.

Якка намозхон фақат малакни ният қилади.

(Давоми бор)

«Кифоя» китобининг биринчи жузи асосида тайёрланди